

det. Vi kan ikke lide det dér med, at det hele skal være ens og småting og emsighed, og skal de nu også blande sig i det, og tror de ikke, vi kan tænke selv?

Der er for lidt tillid til, at den danske befolkning opfører sig nogenlunde fornuftigt. Derfor tror jeg, det er et godt signal, når regeringen spiller ud med det med reglerne – nu var det et specifikt område, men der ligger altså regler, så man tager sig til hovedet, og folk må sige: Tror de, vi er fuldstændig dybt hjernedøde? Tror de ikke, vi kan finde ud af at indrette os selv inden for ordentlige rammer?

Og jeg tror, at hovedopgaven bliver – og den er større end bare for et enkelt parti – at etablere rammer for det her samfund, der lader individualismen komme mere frem, men hindrer, at folk tager konsekvensen af for snævre rammer og bliver egoister, for der er nemlig forskel.

Der er stor forskel på at være individualist og til bare at sige: Jamen jeg møder kun modstand fra det her system, så er det også lige meget, så sørger jeg for mig selv. Det er en kæmpe opgave, der ligger. Jeg mener ikke, at danskerne er egoister, men jeg mener, man for sent har givet dette råderum til individualisterne, der godt lige kan finde en lidt anden måde at gøre tingene på.

Jeg håber, at det også kan blive en del, ikke bare af de kommende finanslovforhandlinger, men af det, vi uanset valg eller ej skal beskæftige os med i de kommende år, for jeg tror, det er utrolig vigtigt, at borgere i Danmark ikke opfatter systemet som en af hovedmodstanderne, men at de opfatter det som en fornuftig ramme, hvor vi kan være her.

Det sidste, jeg vil nævne, og det er ingen tilfældighed, er så folkeskolen: Jeg var ikke glad for, at folkeskolen fik tre ord fra statsministerens mund den dag. Det siger jeg, igen ikke for at tale om store, brede velfærdsløft, men for at tale om vel den eneste investering, som vi i hvert fald i CD ser på lige fod med at nedtrappe udlandsgælden. Vi er ganske enige i målsætningen om gæld, hvem er ikke det, det er vanskeligt at finde en modstander nu om dage.

Vi må også sige, at er der ét sted, hvor det kan være fornuftigt at gå lidt ud på rammerne, så er det i folkeskolen. Der mangler tid i folkeskolen, vil jeg sige til statsministeren. Det er også bygninger, det er jo også madordninger, det er mange ting. Men der mangler undervisningstid. Og det behov er ikke blevet mindre, heller ikke med de udfordringer, der ligger for de børn, der engang kommer ud i den verden, som vi andre for-

håbentlig får gjort bedre i løbet af de kommende år.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Det er sjældent, at det er ramt så præcist, lige på slaget, 20 minutter. Så det var utrolig flot.

Der er ikke nogen, der har meldt sig med korte bemærkninger. Jeg skal derfor afbryde forhandlingen og udsætte mødet til kl. 19.00.

Mødet udsat kl. 17.46

Mødet genoptaget kl. 19.00

Forhandlingen genoptoges

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Mødet er genoptaget, og den næste ordfører er fru Elisabeth Arnold.

Elisabeth Arnold (RV):

Vi er heldige i dagens Danmark. Vi boltrer os i demokrati, i fri debat, i frie afstemninger, i beslutninger. Debatten følges af den fri presse, hvis mikrofoner og kameraer vil indfange stemningen og videregive den til alle, der læser aviser, ser tv og hører radio.

Vi vil gå frit ud og ind ad dørene. Vores småsnak med kollegerne ude i Vandrehallen vil ikke blive aflyttet. Ingen vil holde regnskab med, hvor mange telefonsamtaler vi fører. Ingen vil notere sig, hvem der læser hvilke aviser. Og ingen vil anfægte vores ret til at sige, hvad vi mener. Vi er kun begrænset af de rammer, injurielovgivningen sætter.

Vi har det hele: frihed, demokrati, velstand og tro på fremtiden. Sådan kunne det i hvert fald se ud. Virkeligheden er, at vi efter den 11. september har fået følgeskab af frygten og utrygheden. Den optimistiske fremtidsro er ikke helt så ægte mere. Alt kan ske. Vi må passe mere på, på os selv og på hinanden og på alt det, vi er bange for at miste.

I Folketinget arbejdes der med indførelse af nye adgangsprocedurer. Den åbenhed, vi som institution hidtil har kendt, og som vi har været så stolte af og glade for, er ikke mere mulig. Alt skal nu kontrolleres. Vor frihed er blevet mindre.

Terrorens konsekvenser for vor dagligdag er mærkbare. De praktiske ændringer og de for-